

de herværende Repræsentanter noget gunstigere, end de var stillet efter Lovforslaget, som det blev forelagt, idet man finder det naturligt, naar de har Næringsadkomst, der giver Ret til Handel i stort, og de betaler Skat, at de saa ikke skal betale den samme Afgift, som betales af fremmede Rejsende, der er fri for disse Udgifter. Lovforslaget tilsigter ikke nogen indgaaende Ordning af de Forhold, der i og for sig hører ind herunder. Det er en meget gammel Forordning — fra 1839 —, og der har meget ofte været Forhandlinger om Ændringer af mere indgribende Art. Men da selve Forordningen er til Forhandling i den nedsatte Næringslovskommission, har man ikke ønsket her at beskæftige sig med Enkeltheder deri, men har kun optaget til Behandling selve Afgiftsbeløbet og Kontrol- og Bødestemmelserne.

Det foreslaas at forhøje Afgiften fra 160 Kr. til 400 Kr. om Aaret, hvilket jo, naar der tages Hensyn til Pengenes mindre Værdi nu end i 1839, absolut ikke er nogen stor Forhøjelse. De herværende Repræsentanter slipper med 200 Kr. Det er altsaa beskedne Forhøjelser, der foreslaas. Hvad der har været medvirkende til, at der hidtil ikke har været løst saa mange Adgangsbeviser, som der skulde, er sikkert dette, at Bøderne har været saa overmaade smaa; de har kun været fra 16 til 128 Kr. og angivet i et bestemt Forhold, saa at der første Gang kun betaltes 16 Kr., tror jeg, i hvert Fald et ganske ringe Beløb, saa det var fristende for de fremmede ikke at løse Adgangsbevis, da de næsten ikke løb nogen Risiko ved at undlade det. Der er allerede for et Aar siden indført en skærpet Praksis, saaledes at Statspolitiet undersøger Forholdet, og dette har haft til Følge, at medens der i 1922 ved Københavns Toldsted kun blev løst 751 Adgangsbeviser, blev der i 1923 løst 1680. Det kan ikke tænkes, at Grunden er den, at der er kommet saa mange flere Rejsende, det skyldes sikkert, at Kontrollen har vist sin Virkning, og skulde Forholdet være det samme over hele Landet, vil det antagelig sige, at Statskassen med de foreslaaede Satser vil kunne faa en aarlig Indtægt af 800 000—900 000 Kr., medens den for Finansaaet 1924—25 er anslaaet til 260 000 Kr. og i 1922—23 kun var 193 000 Kr.

Det er altsaa en betydelig Merindtægt, der er Tale om, men jeg maa dog straks tilføje, at jeg heller ikke anser *det* for at være af saa afgørende Betydning, at det kan redde Kronen. Jeg venter, at det vil blive sagt, at dette lille Forslag er det eneste,

der kan ventes at have nogen økonomisk Virkning. Det er kun, fordi det fra anden Side er ønsket, at det skulde fremsættes, at det er kommet med; man maa vel ogsaa finde, at det er ret naturligt. Der kommer et meget stort Antal fremmede Rejsende hertil med nye Opfindelser, Luxusvarer og Artikler, som vi saa overmaade godt kan undvære, og det hænder sikkert ret ofte, at den Slags kun kommer hertil en enkelt Gang. Maaske kunde da en Afgift af 400 Kr. virke noget begrænsende. Men for et udenlandsk Firma, som virkelig gør Forretninger her i Landet af Betydning, vil det ikke kunne spille nogen Rolle, at det skal betale en Afgift af 400 Kr. Jeg venter derfor ikke, at der vil kunne komme berettiget Indsigelse fra nogen Side.

Bøderne forhøjes saaledes, at der kan idømmes Bøder indtil 2 000 Kr. Der er endvidere sket den Ændring, at medens tidligere Anmelderen fik Halvdelen af Beløbet, foreslaas det nu, at hele Beløbet gaar i Statskassen. Det er jo ikke nogen helt tiltalende Form, at den, der anmelder, kan have Fordel af det, men det vil i særlig Grad være unaturligt, naar det er Statspolitiet, hvem det nu paahviler at foretage Kontrol — det kunde vel endogsaa være ubehageligt for de paagældende Tjenestemænd, hvis de havde Ret til Halvdelen af Summen. Det foreslaas altsaa nu, at hele Beløbet skal gaa ind i Statskassen.

Jeg anbefaler ogsaa dette Lovforslag til det høje Tings velvillige og hurtige Behandling.

Johannes Jensen: Spørgsmaalet om den Afgift, de fremmede Handelsrejsende skal svare her i Landet, og Spørgsmaalet om det Omraade, indenfor hvilket de har Lov til at virke, hører, som det ogsaa er nævnt i Bemærkningerne og nu af den højtærede Handelsminister, til de Spørgsmaal, den nedsatte Næringslovskommission har til Overvejelse. Paa et vist Tidspunkt under Kommissionens Arbejde blev der paa Foranledning af Grosserer-Societetet eller maaske af dets Repræsentanter i Kommissionen fremsat Ønske om, at denne Sag maatte tages ud til særlig Lovgivning, og nedsat et Udvalg, der skulde se at naa til Enighed herom. Dette lykkedes imidlertid ikke. I det paagældende Udvalg gjorde jeg opmærksom paa, at det, der havde Betydning, var ikke blot Spørgsmaalet om Afgiftens Størrelse og ikke blot Spørgsmaalet om det Omraade, hvor de fremmede Handelsrejsende havde Lov til at virke, hvilke